

Verrassende vrienden

Verrassende vrienden

Paula Elshout & Silke Brinks

Degenen die niet in magie geloven, zullen het nooit vinden.

Roald Dahl (De Minpins)

Disclaimer: De hoofdpersonen leven op verschillende continenten. Zij kunnen elkaar in het echt niet tegenkomen. Wij weten dat wel, maar dit is ons verhaal en dus kan het toch.

Auteur: Paula Elshout

© 2026 Paula Elshout

ISBN: 9789403885735

Uitgeverij Heijink, Hardenberg

Coverontwerp: Paula Elshout

Kleurenillustraties & cover idee: Silke Brinks (2024)

Overige illustraties: Paula Elshout

Eindredactie: Ayla Bennink | 111Communicatie

Inhoudsopgave

Proloog	6
1 Bobbie	8
2 Florijn	14
3 Melora	18
4 Leo	24
5 Een bal?	30
6 Yara	38
7 Wat is dat?	43
8 Mara	46
9 In het groen	54
10 Bommetje	64
11 Dromen	71
Epiloog	75
Dankwoord	79
Liesluis	81

Proloog

‘Mama?’ vraagt Bibi liggend vanuit haar bed.

‘Ja, lieverd. Wat is er?’ antwoordt haar moeder vanaf de kamerdrempel. ‘Ik kan gewoon niet slapen. Kun jij een verhaaltje verzinnen?’ vraagt Bibi. Terwijl ze het vraagt, zet ze haar ‘grote ogen gezicht’ op en zegt heel lief tegen haar moeder ‘pretty please...’.

‘Hmm,’ zegt moeder lachend. ‘Een pretty please nog wel! Een verhaaltje verzinnen? Zal ik niet een stukje voorlezen uit het boek dat je bij je bed hebt liggen?’

In de kamer van Bibi liggen meerdere boeken bij haar bed. In plaats van één boek uit te lezen, leest zij verschillende boeken door elkaar. En nu blijkt dat geen van die boeken is wat ze wil lezen of horen.

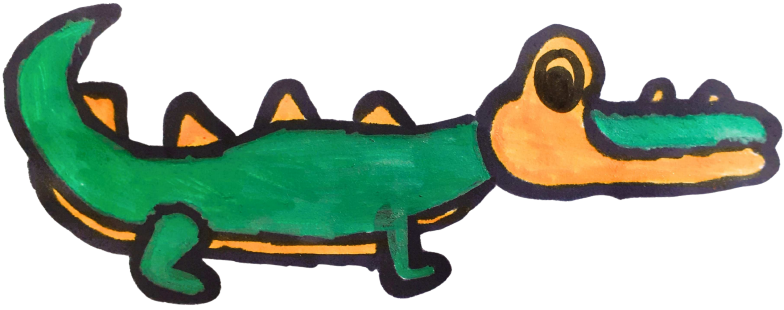
‘Nee, nee, het is nu echt tijd om een verhaaltje te verzinnen. Mama, jij kunt dat altijd zo goed. Wil je er één verzinnen voor mij?’ vraagt Bibi nogmaals.

‘Nou,’ zegt moeder, ‘dan moet ik wel even nadenken. Zie je deze duim?’ vraagt ze het meisje, terwijl ze haar rechterduim laat zien.

‘Ja, natuurlijk zie ik die, mam.’ Bibi vraagt: ‘Wat is er met die duim dan?’ ‘Die duim is vandaag niet zo dik, dat betekent dat ik er niet zo’n lang verhaaltje uit kan zuigen,’ zegt moeder.

‘Awww,’ kreunt het meisje, ‘toe nou.’

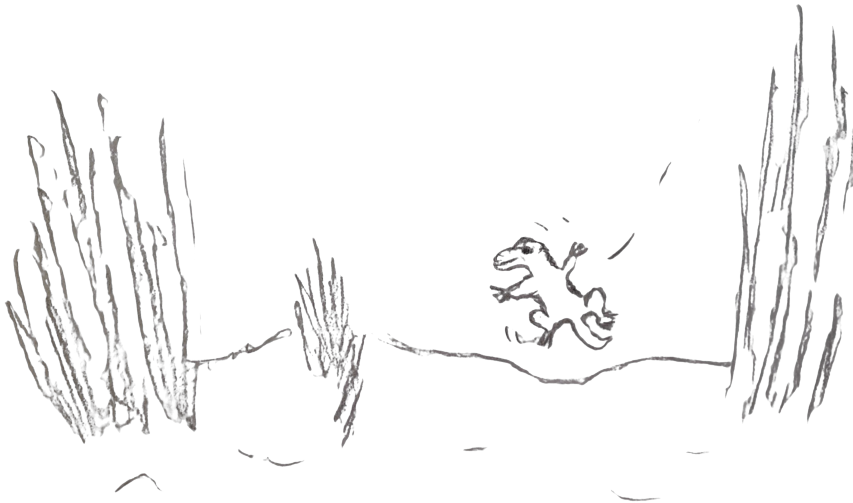
‘Oké, vooruit,’ zegt moeder. ‘We kunnen elke avond een stukje doen.’ Ondertussen zit Bibi met twee vingers aan een tand te wiebelen. Het zal niet lang meer duren voordat de tand eruit is en er grote mensen tanden komen. Terwijl Bibi vol spanning wacht op het verhaal, gaat haar moeder op de rand van het bed zitten. Het verhaal begint.

1 Bobbie

Ergens in een ver, warm land stroomde een rivier rustig door het zanderige landschap. Aan de rivier stond een aantal bomen en onder één van die bomen lag een kuil. Die kuil was niet heel goed zichtbaar, maar als je goed keek, zag je dat er iemand had gegraven. Maar er was niemand meer te zien bij de kuil. Of toch wel? In het midden van de kuil, begon het zand te bewegen. Het leek alsof er iets onder het zand zat dat moeite had om eruit te komen. Het zand bleef bewegen en ineens was er een groen pootje te zien. En nog één en daar nog meer pootjes. Aan de pootjes zat ook een staartje en een hoofd. Het grootste aan de beestjes was hun bek. Hoewel alle beestjes erg klein waren, hadden ze allemaal een enorm groot bekkie. Het waren er drieëntwintig. Tegelijk klommen ze uit de kuil en alle drieëntwintig liepen ze met hun bekkie vooruit naar de rivier.

Toen ze bij de rivier aankwamen sprongen ze één voor één het water in. Toen bleek dat er toch iemand in de buurt van de kuil was. Het was mama krokodil die blij in het water lag te wachten tot al haar kinderen in het water waren. Het laatste krokodilletje dat nog aan de kant stond, nam een klein aanloopje, strekte alle vier zijn pootjes wijd en sprong met een plonsje en een gilletje het water in. Zijn moeder keek net naar het krokodilletje toen het gilde en zag tot haar schrik helemaal niets in het bekkie van haar kleine zoontje. Niets! Geen scherpe puntjes! Het was een krokodilletje zonder tandjes.

Mama krokodil probeerde niet ongerust te kijken en riep al haar kinderen bij haar in het water. 'Jongens, meisjes, allemaal deze kant op!' riep mama krokodil. 'Allemaal verzamelen bij mijn bek,' riep ze er achteraan. Alle krokodilletjes kwamen naar de bek van hun moeder zwemmen. Ook het krokodilletje zonder tanden.

'Kom jij eens hier ventje,' gebaarde mama krokodil naar het krokodilletje zonder tanden.

'Hoi mama,' zei het kleine krokodilletje.

'Dag lieverd, doe eens even je mondje open voor mij, mhm?' vroeg mama krokodil.

'Oké, mama,' zei het krokodilletje en deed zijn mond wijd open. 'Aah, zjo goed mjama,' vroeg het ventje met zijn bek open.

'Perfect, kereltje,' zei mama krokodil terwijl ze zijn bekkie eens goed bekeek.

Alle broertjes en zusjes van het kleine krokodilletje zwommen driftig langs mama krokodil en het kleine krokodilletje heen. Ze letten niet op het kleine krokodilletje en waren druk bezig om achter kleine visjes aan te zwemmen, op mama krokodil te klimmen of elkaar achterna te zwemmen.

'Zoon,' zei mama krokodil ernstig, 'jij hebt geen tanden in je bek en dat is bijzonder voor een krokodil.'

'Isj daj erg amma?' vroeg het krokodilletje met nog steeds zijn bek wijd open. Praten ging dus lastig.

'Nou, erg? Ik weet niet of het erg is, maar ik heb het nog niet eerder meegemaakt. Het kan wel eens lastig worden om vissen te vangen. En als je later groter bent en nog steeds geen tanden hebt... Hoe vang je dan een gnoe of een zebra? Glimlachen ziet er sowieso wel anders uit zonder tanden.'

Mama krokodil dacht duidelijk hardop. Ze vergat helemaal dat haar zoontje aandachtig luisterde, maar niets begreep van alles wat ze vertelde. Gelukkig liet ze wel op dat moment zijn bek los. Het kleine krokodilletje voelde met zijn pootje direct in zijn bek om zeker te weten dat hij inderdaad geen tanden in zijn bek had. Helaas, het was helemaal leeg. Behalve zijn tong dan.

'Nou, dan moet je maar vooraan in mijn bek gaan zitten, kerel. Als je vooraan zit, kun je goede stukjes vlees tussen mijn tanden vandaan halen,' zei mama krokodil.

'Kinderen, allemaal verzamelen in mijn bek, we gaan een stukje zwemmen!' riep mama krokodil.

'Jeej, jippie, whoehoe,' klonken van alle kanten gilletsjes van blijdschap.